

Dini siyasete, siyaseti dine alet etmenin farkı



Dini siyasete alet etmek; dünyevî makam-mevki ve imkânları elde etmek gayesiyle dinî değerleri siyaset aracı olarak kullanmaktır.

Bir başka ifade ile dindar kimlikle meydana çıkıp, yönetimde kabiliyet ve istidadını, vizyonunu ortaya koyma yerine, dindarlık meziyetiyle siyaset yapmayı ifade eder. Bu durum İslâma aykırıdır.

SİYASETTE MAHARET ESAS OLMALIDIR

Üstad Bediüzzaman'ın siyasete, yöneticiliğe bir san'at olarak baktığını görmekteyiz. San'atta maharet ve beceri ön plandadır. Maharetle dindarlığın aynı şahısta toplanmaması durumunda, san'atta salâhattan (dindarlıktan) ziyade maharetin (beceri ve kabiliyetin) tercih sebebi olması gerektiğini ifade etmiştir. 1

Ne yazık ki günümüz siyasetinde dindarlık tercih unsuru sayılmaktadır. İşlerin başına, becerisine bakılmaksızın dindar kimlikli şahıslar getirilmektedir. Bu yüzden işler iyi gitmemektedir. Bir Hadiste "İşler ehline verilmediği zaman onların kıyametini bekleyiniz" 2 buyrulur.

1918'de Rusya esaretinden İstanbul'a geldiğinde Bediüzzaman'a "Dinsizliği görmüyor musun? Din namına meydana çıkmak lâzım" dediklerinde o, bunun şartları olduğunu; din adına siyaset yapacak kişilerde muharrik vasitanın (harekete geçirici unsurun) aşk-ı İslâmiyet ve dinî hamiyetin (gayretin) olması gerektiğini, bu durumdaki kişinin başarısız olsa dahi affedilebileceği, muharriğin siyasetçilik ve tarafgirliğin (Taraftarlar oluşturup onları kayıran) olması durumunda o kişi muvaffak olsa da mesul olacağını söylemiştir. Bunun nasıl anlaşılacağı sorulduğunda, "Kim fasık (günahkâr) siyasettaşını dindar muhalifine su-i zan bahanesiyle tercih etse muharriki siyasetçiliktir. Hem umumun mukaddes malı olan dini inhisar zihniyetiyle kendi meslektaşlarına daha ziyade has göstermekle kavi bir ekseriyetle dine aleyhtarlık meyli uyandırmakla nazardan düşürmek ise muharriki tarafgirliktir" demiştir. 3

DİNİN SİYASETE EDİLMESİ

Bediüzzaman, Cumhuriyet öncesi Meşrûtiyet döneminde bazı münâfık zındıkların (dinsizlerin) siyaseti dinsizliğe âlet ettiklerini, buna mukabil bazı dindar siyasîlerin de dini siyaset-i İslâmiye'ye alet etmeye çalıştıklarına şahit olmuş, böyle yapmanın İslâmın kıymetini düşüreceğini ve büyük bir cinayet olacağını ifade etmiştir. Bu çeşit siyaset tarafgirliğinden salih bir âlimin, siyasî görüşüne muvafık bir münâfığı senâkârane methettiğini gören Bediüzzaman, "Euzu billahi

mine'şşeytani ve'siyaseh / Şeytandan ve siyasetten Allaha sığınırım" demiştir. 4

Yukarıdaki ifadelerden anlıyoruz ki, dini siyasete âlet eden şahıslar tarafgirlikle hareket ederler; kendi taraftarlarını münafık olsalar dahi onlara hüsn-ü zan ederler. Muhalifleri salâhat mertebesinde dahi olsalar, onlara su-i zan ederler.

Geçmişte ve günümüzde bunun örneklerini çokça gördük ve görmekteyiz. Geçmişte bu anlayıştaki bazı siyasîler "Bize oy vermeyenler patates dinindedir" demişlerdi. Günümüzdekiler de, "Bize muhalif olanlar şer cephesini temsil ediyor" diyerek muhalifleri ne kadar iyi insanlar da olsalar onlara fena gözle bakmaktadırlar.

SİYASETİ DİNE HİZMETKÂR YAPMAK

Geçmişe Adnan Menderes ve Süleyman Demirel gibi Demokrat idarecilerin ülkeyi barajlar, köprüler, fabrikalar, yollarla süslediklerini görüyoruz.

Üretimi ön plana alarak halkın refah standardını yükseltmişlerdi. Diğer taraftan Menderes ezanı aslına çevirerek onu hürriyetine kavuşturdu. Ülke çapında imam hatip okulları vs. yaygınlaştırarak maneviyata büyük hizmet yaptılar.

Onlar bu güzel hizmetleri yaparken, dinî değerleri asla siyaset malzemesi yapmadılar.

Sözün Özü: Ülkemizin maddî ve manevî ilerlemesi, siyaseti dine hizmetkâr yapan, gerçek Demokratların iktidara gelmeleriyle mümkün olabilir.

Dipnotlar:

1- Münâzarât, s. 137. 2- Buharî, İlim: 2. 3- Sünûhat, s. 161, 162, 163. 4- Hutbe-i Şamiye, s. 124.

İbrahim ERSOYLU